

dre Landeveie ofte igjennem Hedebrækninger, og det Areal, der afgives til de nye Beiliner, er derfor af en høist ubetydelig Værdi. Hertil kommer, at det ikke alene er Jordstykker til de egentlige Beie, men ogsaa ofte kun til Dplagssteder for Steen 1c., som der kan blive Spørgsmaal om, og i sidste Fald vil Erstatningen blive saameget mindre betydelig. Landinspekteuren er fremdeles ofte bosiddende saa langt fra det Sted, hvor Veiforandringen skal foretages, at hans Befordrings-Godtgjørelse vil løbe op til noget ganske betydeligt. Jeg skal, for at anføre et Exempel, nævne, at Stifts- Landinspekteuren i Ringkjøbing Amt hver idetmindste 11 à 12 Mil fra den Jurisdiction, der er mig anbeforet, og naar man vil regne til den nordligste Grændse af Amtet, vil Afstanden blive endnu langt større. Skulde man nu for en høist ubetydelig Gjenskab, der maaskee kunde andrage en Erstatning paa nogle faa Dalere, requirere Stiftslandinspekteuren, for at foretage denne Forretning, og bekoste hans Reise frem og tilbage, foruden de i Loven bestemte 4 Rbd. i Diæter, da vilde Amtsrepartitionssonden, der i Sandhed i Forveien allerede er bebyrdet nok, derved komme til at belastes med temmeligt betydelige Byrder. Derhos er at bemærke, at der af flere Amtsraad ere antagne Veinspekteurer til at forestaae alle de foreskabende Arbejder, og jeg antager, at, om end ikke Veibetjentene ville besidde Dygtighed nok til at lede de her omhandlede Forretninger, kan man dog være temmeligt sikker paa, at Veinspekteurerne ville være dygtige nok dertil. Imidlertid er det dog ikke min Mening, at disse Forretninger, hvor de angaae Arealer, der overstige den Størrelse, som er anført i § 2, skulde overlades Veinspekteuren eller en Veibetjent; for Statteligningens Skyld antager jeg det i saa Fald nødvendigt, at Ministeriet havde tilstrækkelig Sikkerhed for, at Forretningen var aldeles nøiagtig. Men, naar det afgivne Areal ikke naaer den Størrelse, som er angiven i § 2, saa mener jeg, at Forretningen meget godt kan foretages af en Veibetjent eller endnu bedre af en Veinspekteur. Den Fremgangsmaade, man, saavidt mig er bekendt, hidtil har brugt ved saadanne Forretninger, er den: at, naar Amtsraadet har beordret

Mænd til at foretage Taxationen, har man tilkaldt alle Vedkommende til at være nærværende ved Forretningen; de have da i Reglen givet Møde, og gjort deres Bemærkninger, som jeg formoder i enkelte Tilfælde ere blevne tagne til Folge ved Forretningen. Denne bliver derefter tilfattet Amtsraadet, der gaaer den igjennem, approberer den og sender den til vedkommende Herredsfoged, som da udfærdiger Stævning til alle Vedkommende til at høre Forretningen afhjemlet i Retten. Naar de da møde her, blive de gjorte bekendte med den stedfundne Taxation, og at de kunne forlange at faae Overtjøn, naar de begjere saadant strax, i hvilket Tilfælde Afhjemlingen da ikke finder Sted. Fremkommer der derimod ingen Grindring, saa seer Afhjemlingen. Herved opnaaes, forekommer det mig, al den Sikkerhed for Vedkommende, som billigt kan forlanges, og for ikke at paabyrde Amtsrepartitionssonden meget betydelige Udgifter i Forhold til de Gjenskabes Ubetydelighed, hvorom der er Spørgsmaal, tillader jeg mig derfor at henstille til Udvalget, om ikke § 4 i Udkastet kunde clausuleres saaledes, at det kom til at hedde, „de i fornævnte Henseende fornødne Taxationsforretninger skulle for Fremtiden, naar de angaae Arealer, der overstige den i § 2 anførte Størrelse, stedse ledes af en Landinspekteur etc., men ellers af vedkommende Veibetjent eller Veinspekteur.“ Der fremkommer rigtignok herved den Banffelighed, at det ikke vil være saa let for Veinspekteuren eller Veibetjenten, forinden de foretage Forretningen, at see, om Areallet vil overfride den Størrelse, som er fastsat i Udkastets § 2; men jeg antager dog, at Folk, der ere vant til disse Forretninger, som oftest nok ville kunne jugere, om det Stykke Jord, Spørgsmaalet er om, vil overgaae denne Størrelse eller ikke; i første Tilfælde ville de da lade være at foretage Forretningen, og Amtsraadet maa da tilkalde Landinspekteuren. Derved vilde ikke være tabt meget, da Veinspekteurerne og Veibetjentene, saavidt mig er bekendt, ikke faae nogen særlig Godtgjørelse for saadanne Forretninger, da det er bestemt, at de for den dem tilstaaede Gage skulle foretage de Forretninger, som paalægges dem, ligesom de for den Betaling, de faae, i Regelen ere pligtige at befordre